Мов кусні зір розбитих, сплять на цвинтарях машин завмерлі авта,
червоне квіття цвілі міряє застиглі в мідь роки й хвилини,
і лиш незнане сонячне ядро колишеться, як вічна правда,
що теж незнана й теж для нас невловна, наче синій дух бензини.
Буває, що мерців з металу люди, мов шакали, в сні тривожать
і крам своїх жадоб, і спраг, і нужд, мов на базарі, розкладають,
і мертві тулуби у синяві ночей стають за грішні ложа
бездомних любощів кривляк і шлюх, що зорі зла в них чад вливають.
Як ми копаєм кості ящурів під скелями віків забутих,
колись копатимуть на цвинтарях міст наших кості металеві.
Дівчата з квіттям без наймення, пальми родять хліб, зелена рута
й нові міста із площами з блакиті, де качаються жар-леви.
Та тіні неспокійні, привиди невтишні з-під землі стають, з-під площ, з-під трав.
Метрополю,
долонями червоних мурів упокій крилаті душі авт!

5 листопада 1935